

Súd: Okresný súd Trenčín
Spisová značka: 27Cpr/1/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3111226900
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková
ECLI: ECLI:SK:OSTN:2015:3111226900.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trenčín, samosudkyňou JUDr. Ivetou Sopkovou, v právnej veci navrhovateľa X.. V. G., B., št. občana SR, nar. XX.XX.XXXX, bytom U. O., M. XXX, právne zastúpeného JUDr. Milanom Kuhajdom, advokátom so sídlom Moravany nad Váhom, Piešťanská 92, proti odporcovi Trenčianska univerzita Alexandra Dubčeka v Trenčíne, so sídlom Trenčín, Študentská 2, IČO: 31 118 259, právne zastúpenému JUDr. Martinom Bartkom, advokátom a JUDr. Silviou Bartkovou, advokátkou, obaja so sídlom Trenčín, Piaristická 6667, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a o náhradu mzdy, takto

rozhodol:

I. Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi 11 630,84 € s úrokom z omeškania 9,50 % ročne zo sumy 992,03 € od 12.10.2011 do zaplataenia, 9,25 % ročne zo sumy 1 291,90 € od 12.11.2011 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,90 € od 12.12.2011 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,90 € od 12.01.2012 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.02.2012 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.03.2012 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.04.2012 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.05.2012 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.06.2012 do zaplataenia, 8,75 % ročne zo sumy 305,84 € od 12.07.2012 do zaplataenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia 2 034,37 €, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, na účet zástupcu navrhovateľa.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ dňa 04.11.2011 na súd doručil dva žalobné návrhy, ktorými sa domáhal jednak určenia neplatnosti okamžitého skončenia jeho pracovného pomeru, založeného pracovnou zmluvou č. XX/XXXX uzavretou dňa 02.03.2010, zo dňa 05.09.2011 a náhrady mzdy z tohto pracovného pomeru odo dňa 08.09.2011 do dňa, kedy mu odporca umožní pokračovať v práci (zaevidované na súde pod sp. zn. 27Cpr/1/2011) a jednak určenia neplatnosti okamžitého skončenia jeho pracovného pomeru, založeného pracovnou zmluvou č. XX/XXXX uzavretou dňa 25.02.2005, zo dňa 05.09.2011 a náhrady mzdy z tohto pracovného pomeru odo dňa 08.09.2011 do dňa, kedy mu odporca umožní pokračovať v práci (zaevidované na súde pod sp. zn. 19Cpr/1/2011).

Uznesením č.k. 19Cpr/1/2011-119 zo dňa 09.01.2013, právoplatné dňa 31.01.2013, súd spojil na spoločné konanie vecí, vedené na súde pod sp. zn. 19Cpr/1/2011 a sp. zn. 27Cpr/1/2011, ktoré budú po právoplatnosti uznesenia vedené pod sp. zn. 27Cpr/1/2011.

Čiastočným rozsudkom Okresného súdu Trenčín č.k. 27Cpr/1/2011-380 zo dňa 25.10.2013, právoplatným dňa 21.01.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6CoPr/1/2014-453 zo dňa 16.12.2014, bolo určené, že 1/ okamžité skončenie pracovného pomeru navrhovateľa

založeného pracovnou zmluvou č. XX/XXXX v znení dohôd o zmene pracovného pomeru zo dňa 30.03.2005, 31.12.2008 a 14.07.2009, zo dňa 05.09.2011, je neplatné a 2/ okamžité skončenie pracovného pomeru navrhovateľa založeného pracovnou zmluvou č. XX/XXXX v znení dohody o zmene pracovného pomeru zo dňa 08.06.2010, zo dňa 05.09.2011, je neplatné.

Predmetom konania tak zostal nárok navrhovateľa na náhradu mzdy z oboch pracovných pomerov od 08.09.2011 do dňa, kedy mu odporca umožní pokračovať v práci.

Na základe uznesenia č.k. 27Cpr/1/2011-469 zo dňa 17.03.2015 navrhovateľ dňa 07.04.2015 doručil súdu podanie, v ktorom žalobný návrh doplnil tak, že žiada, aby súd uložil odporcovi zaplatiť mu sumu 11 630,84 € s úrokom z omeškania 9,50 % ročne zo sumy 992,03 € od 12.10.2011 do zaplatenia, 9,25 % ročne zo sumy 1 291,90 € od 12.11.2011 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,90 € od 12.12.2011 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,90 € od 12.01.2012 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.02.2012 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.03.2012 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.04.2012 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.05.2012 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.06.2012 do zaplatenia, 8,75 % ročne zo sumy 305,84 € od 12.07.2012 do zaplatenia a náhradu trov konania 3 148,91 €. Žalovanú sumu špecifikoval tak, že z prvého pracovného pomeru mu patrí tarifný plat 1 123,50 €, z druhého pracovného pomeru tarifný plat 606,70 € a príplatok za riadenie 100,- €, spolu suma 1 830,20 €. Z oboch pracovných pomerov spolu si potom od 08.09. do 30.09.2011 uplatňuje čistú mzdu 992,03 €, za október 2011 čistú mzdu 1 291,90 €, za november 2011 čistú mzdu 1 291,90 €, za december 2011 čistú mzdu 1 291,90 €, za január 2012 čistú mzdu 1 291,49 €, za február 2012 čistú mzdu 1 291,49 €, za marec 2012 čistú mzdu 1 291,49 €, za apríl 2012 čistú mzdu 1 291,49 €, za máj 2012 čistú mzdu 1 291,49 € a za obdobie od 01.06. do 07.06.2012 čistú mzdu 305,67 €, spolu suma 11 630,84 €. K podaniu pripojil podrobnú špecifikáciu výpočtu náhrady mzdy z oboch pracovných pomerov u odporcu za obdobie od 08.09.2011 do 07.06.2012 vrátane výpočtu odvodov a výplatné pásky navrhovateľa za apríl 2011. Listom zo dňa 04.03.2015 navrhovateľ odporcu vyzval na úhradu sumy 11 630,84 € s úrokom z omeškania 9,50 % ročne zo sumy 992,03 € od 12.10.2011 do zaplatenia, 9,25 % ročne zo sumy 1 291,90 € od 12.11.2011 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,90 € od 12.12.2011 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,90 € od 12.01.2012 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.02.2012 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.03.2012 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.04.2012 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.05.2012 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.06.2012 do zaplatenia, 8,75 % ročne zo sumy 305,84 € od 12.07.2012 do zaplatenia a náhrady trov konania 22 823,38 €.

Odporca sa k doplnenému návrhu písomne vyjadril dňa 27.04.2015 tak, že v danej veci je potrebné preskúmať zdravotný stav navrhovateľa za obdobie, za ktoré si náhradu mzdy uplatňuje (od 08.09.2011 do 08.06.2012), pretože náhradu mzdy je možné poskytnúť len v prípade, ak zamestnanec pracovať v danom období mohol. V doplnení návrhu sa navrhovateľ nezmieňuje o tom, či v predmetnom období mohol vykonávať prácu pre odporcu. Preto navrhol, aby súd doplnil dokazovanie dokumentáciou zo zdravotnej poisťovne navrhovateľa, z ktorej by bolo možné zistiť, akých lekárov, aké zdravotnícke zariadenia v akom období navrhovateľ navštevoval. Až po ustálení obdobia, v ktorom bol navrhovateľ spôsobilý vykonávať prácu, je možné sa vyjadriť k výške náhrady mzdy, ktorá mu patrí.

Navrhovateľ dňa 14.05.2015 oznámil, že v rozhodnom období nebol práceneschopný a neexistovali prekážky, ktoré by mu bránili vykonávať prácu pre odporcu v oboch súbežných pracovných pomeroch.

Podľa oznámenia Sociálnej poisťovne, pobočka G., navrhovateľ v období od 05.09.2011 do 07.06.2012 nepoberal nemocenské ani úrazové dávky. V danom období poberal dávky v nezamestnanosti zo Sociálnej poisťovne, pobočka Y.. Navrhovateľ sa ku dňu 06.08.2015 nachádza v registri ako poberateľ starobného dôchodku.

Podľa potvrdenia Sociálnej poisťovne, pobočka G. zo dňa 06.08.2015 je navrhovateľ poberateľom starobného dôchodku vo výške 197,30 € mesačne.

Podľa výpisu identifikačných údajov, kontaktov a priebehov poistení pre navrhovateľa Sociálnej poisťovne, pobočka G. je navrhovateľ od 06.08.2015 zamestnaný na základe dohody o vykonaní práce.

Podľa správy Sociálnej poisťovne, pobočka Y. W. navrhovateľ poberá starobný dôchodok od 16.08.2012. Nemocenské dávky v rozhodnom období nepoberal, v súčasnosti ich tiež nepoberá. Dávky v nezamestnanosti navrhovateľ poberal od 18.11.2011 do 17.05.2012.

Podľa potvrdenia o vyplatených dávkach v nezamestnanosti Sociálnej poisťovne, pobočka Y. W. bola navrhovateľovi v období od 18.11.2011 do 17.05.2012 vyplatená dávka v nezamestnanosti v celkovej výške 6 193,20 €.

Podľa potvrdenia o výplate dôchodkových dávok Sociálnej poisťovne, pobočka Y. W. poberá navrhovateľ od 16.08.2012 starobný dôchodok vo výške 197,30 € mesačne.

Podľa výpisu identifikačných údajov, kontaktov a priebehov poistení pre navrhovateľa Sociálnej poisťovne, pobočka Y. W. je navrhovateľ v súčasnosti zamestnaný na základe dohody o vykonaní práce (od 06.08.2015).

Navrhovateľ na pojednávaní zotrval na žalobnom návrhu. Pokiaľ ide o výšku trov právneho zastúpenia v liste odporcovi zo dňa 04.03.2015, zrejme došlo k preklepu, pričom odporca mal možnosť na toto reagovať, čo sa ale nestalo. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, trval na tom, že mu patria v uplatnenej výške.

Odporca na pojednávaní uviedol, že považuje vykonané dokazovanie za dostatočné, pričom vzhľadom k tomu, že hospodári s verejnými prostriedkami, považoval za potrebné zistiť, či navrhovateľ v danom období nepoberal nemocenské, čo by bolo prekážkou priznania nároku na náhradu mzdy. Z listinných dôkazov bolo zistené, že nemocenské nepoberal, starobný dôchodok poberal až od 16.08.2012 a poberaná dávka v nezamestnanosti nezakladá prekážku pre priznanie náhrady mzdy. Pokiaľ ide o vyčíslenie nároku na náhradu mzdy, nerozporuje nárok uvedený na č.l. 471 spisu v celkovej výške 11 630,84 €. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, poukázal na nejednotnosť súdnej praxe ohľadne ich priznávania. Kogentné ust. § 1 ods. 4 Zákonníka práce upravuje použitie všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Úroky z omeškania však nie sú upravené vo všeobecných ustanoveniach Občianskeho zákonníka, a preto nie je možné ich priznať. Je pravdou, že mu navrhovateľ zaslal list zo dňa 04.03.2015, avšak vzhľadom na vyčíslenie trov za poskytované právne služby vo výške 22 823,38 €, čo je viac ako 19 000,- € rozdiel oproti nároku uplatnenému na súd, nemohlo dôjsť k dohode s navrhovateľom.

Súd vec posúdil podľa nasledujúcich ustanovení právnych predpisov:

Podľa § 3 ods. 1 z.č. 311/2001 Z.z. Zákonník práce (ďalej len „Zákonník práce“) pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme sa spravujú týmto zákonom, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 252g ods. 1 Zákonníka práce ustanoveniami tohto zákona sa spravujú aj pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. septembrom 2011 s tým, že právne úkony urobené pred 1. septembrom 2011 a nároky, ktoré z nich vznikli, sa posudzujú podľa právnej úpravy účinnej do 31. augusta 2011.

Podľa § 1 ods. 1 z.č. 552/2002 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme tento zákon upravuje práva a povinnosti zamestnancov a zamestnávateľov pri výkone práce vo verejnom záujme.

Podľa § 1 ods. 2 písm. b/ z.č. 552/2002 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme tento zákon sa vzťahuje na zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme k zamestnávateľom, ktorými sú právnické osoby zriadené zákonom a právnické osoby zriadené štátnym orgánom, obcou alebo vyšším územným celkom podľa osobitného zákona.

Podľa § 1 ods. 4 z.č. 552/2002 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme na pracovnoprávne vzťahy zamestnancov pri výkone práce vo verejnom záujme sa vzťahuje Zákonník práce, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 2 ods. 1 z.č. 552/2002 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme zamestnanec podľa tohto zákona je fyzická osoba, ktorá je v pracovnoprávnom vzťahu k zamestnávateľovi uvedenému v § 1 ods.

2 pri výkone práce vo verejnom záujme, ako aj štatutárny orgán, ktorý je v pracovnoprávnom vzťahu k zamestnávateľovi.

Podľa § 68 ods. 1 písmeno b/ Zákonníka práce v znení účinnom od 01.09.2011 zamestnávateľ môže okamžite skončiť pracovný pomer, ak zamestnanec porušil závažne pracovnú disciplínu.

Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce v znení účinnom od 01.09.2011, ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak s ním neplatne skončil pracovný pomer okamžite alebo v skúšobnej dobe a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Táto náhrada patrí zamestnancovi v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru.

Podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce v znení účinnom od 01.09.2011, ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje deväť mesiacov, patrí zamestnancovi náhrada mzdy za čas deväť mesiacov.

Podľa § 2 ods. 1 z.č. 131/2002 Z.z. o vysokých školách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu vzniku pracovnoprávneho vzťahu navrhovateľa ako dekana FM TnUAD (ďalej len „zákon o vysokých školách“) vysoké školy sú právnické osoby.

Podľa § 2 ods. 3 zákona o vysokých školách pracovnoprávne vzťahy zamestnancov verejných vysokých škôl a štátnych vysokých škôl so zamestnávateľom upravuje osobitný predpis, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.12.2008, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahuje sa na tieto právne vzťahy Občiansky zákonník.

Podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce v znení účinnom od 01.01.2009, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na tieto právne vzťahy všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

V danej veci medzi navrhovateľom ako zamestnancom a odporcom ako zamestnávateľom vznikli dva samostatné pracovné pomery. Prvý pracovný pomer navrhovateľa k odporcovi bol založený pracovnou zmluvou č. XX/XXXX., v ktorom navrhovateľ vykonával dohodnutý druh práce - činnosť vysokoškolského učiteľa, najprv docenta a neskôr, v dôsledku zmeny tejto pracovnej zmluvy, profesora. Druhý pracovný pomer navrhovateľa k odporcovi bol založený pracovnou zmluvou č. XX/XXXX v znení zmeny, v ktorom navrhovateľ vykonával pre odporcu dohodnutý druh práce - výkon funkcie dekana podľa zákona o vysokých školách.

Odporca ukončil oba pracovnoprávne vzťahy s navrhovateľom formou okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 05.09.2011, pričom právoplatným rozhodnutím súdu bolo konštatované, že okamžité skončenia oboch pracovných pomerov zo dňa 05.09.2011 sú neplatné.

Pre úpravu niektorých druhov pracovnoprávnych vzťahov zakotvuje Zákonník práce v § 3 ods. 1 podpornú pôsobnosť Zákonníka práce, čo znamená, že tieto pracovnoprávne vzťahy sa spravujú Zákonníkom práce vtedy, ak Zákonník práce, osobitný predpis, medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, zmluva medzi Slovenskou republikou a cirkvami alebo náboženskými spoločnosťami alebo vnútorné predpisy i cirkví a náboženských spoločností neustanovujú inak.

V danej veci, s poukazom na to, že odporca je právnickou osobou, zriadenou zákonom č. 155/1997 Z.z., sa právne vzťahy medzi účastníkmi spravujú primárne zákonom č. 552/2002 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení účinnom ku dňu vzniku pracovných pomerov (ďalej len „zákon o výkone práce vo verejnom záujme“). Iba v prípadoch, keď tento zákon neobsahuje osobitné ustanovenia, sa na tieto pracovnoprávne vzťahy aplikuje ustanovenia Zákonníka práce. Zákon o výkone práce vo verejnom záujme pritom neobsahuje žiadne zákonné ustanovenia ohľadne vzniku alebo zániku pracovnoprávneho vzťahu a nárokov s tým spojených, a teda súd konštatoval, že na posúdenie nároku navrhovateľa na

náhradu mzdy z neplatne skončených pracovných pomerov s odporcom, je potrebné podporne aplikovať príslušné ustanovenia Zákonníka práce, ktoré sú citované vyššie.

Rozhodnutím súdu o určení neplatnosti skončenia pracovného pomeru je súd rozhodujúci o náhrade mzdy podľa § 79 Zákonníka práce viazaný. Ak je skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa neplatné a zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí a zostávajú mu zachované všetky práva a povinnosti vyplývajúce zo Zákonníka práce, prípadne iných právnych predpisov. Výnimkou je, ak súd rozhodne, že od zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával, pričom domáhať sa tohto určenia je na zamestnávateľovi, a to formou samostatného návrhu na začatie konania alebo uplatnením vzájomného návrhu v konaní o náhradu mzdu podľa § 97 O.s.p..

V danej veci odporca nenamietal, že od neho nemožno spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával.

Odporca ako zamestnávateľ je potom povinný navrhovateľovi ako zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Rozsah nároku na náhradu mzdy závisí od toho, kedy zamestnanec oznámil zamestnávateľovi svoje rozhodnutie o tom, aby ho ďalej zamestnával a trvá až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. Náhrada mzdy sa poskytuje vo výške priemerného zárobku (§ 134 Zákonníka práce). Ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy, presahuje deväť mesiacov, patrí zamestnancovi náhrada mzdy za čas deväť mesiacov.

V prejednávanej veci navrhovateľ oznámil odporcovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní v oboch pracovných pomeroch listami zo dňa 08.09.2011, pričom odporca mu neumožnil vykonávať prácu doposiaľ, s tým, že čiastočným rozsudkom č.k. 27Cpr/1/2011-380 zo dňa 25.10.2013, právoplatným dňa 21.01.2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6CoPr/1/2014-453 zo dňa 16.12.2014, bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru navrhovateľa založeného pracovnou zmluvou č. XX/XXXX zo dňa 05.09.2011 a okamžité skončenie pracovného pomeru navrhovateľa založeného pracovnou zmluvou č. XX/XXXX zo dňa 05.09.2011, sú neplatné. Z uvedeného vyplýva, že náhrada mzdy podľa § 79 ods. 1 Zákonníka práce by navrhovateľovi patrila v sume jeho priemerného zárobku odo dňa 08.09.2011 do dňa vyhlásenia tohto rozsudku, ktorý časový úsek (viac ako 4 roky) však presahuje dobu 9 mesiacov, ustanovenú § 79 ods. 2 Zákonníka práce.

Navrhovateľ si v konaní uplatnil nárok na náhradu mzdy z oboch súbežných pracovných pomerov za dobu 9 mesiacov, od 08.09.2011 do 07.06.2012 v celkovej výške 11 630,84 €. Táto suma zodpovedá priemernej mzde navrhovateľa podľa § 134 Zákonníka práce za žalované obdobie. V konaní bolo zistené, že v danom období navrhovateľ nepoberal nemocenské, ktorá skutočnosť by predstavovala prekážku pre priznanie nároku na náhradu mzdy podľa § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR publikované pod R 90/1970). Poberateľom starobného dôchodku sa stal až od 16.08.2012 (teda po uplynutí obdobia, za ktoré si náhradu mzdy uplatňuje) a skutočnosť, že v rozhodnom období poberal dávku v nezamestnanosti, nemá na posúdenie veci vplyv.

Uplatnenú sumu 11 630,84 € odporca nerozporoval, naopak, túto výslovne uznal, pričom účastníci v tomto smere mali dokazovanie za dostatočné a nenavrhlí toto doplniť. Z tohto dôvodu súdu nezostávalo nič iné, ako nároku navrhovateľa na zaplatenie náhrady mzdy z neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou č. XX/XXXX v znení zmien a dodatkov a nároku navrhovateľa na zaplatenie náhrady mzdy z neplatného okamžitého skončenia pracovného pomeru založeného pracovnou zmluvou č. XX/XXXX v znení zmien a dodatkov v celkovej výške 11 630,84 € priznať a zaviazat' odporcu podľa § 3 ods. 1, § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce v spojení s § 1 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 4, § 2 ods. 1 z.č. 552/2002 Z.z. o výkone práce vo verejnom záujme na zaplatenie žalovanej sumy.

Sporný medzi účastníkmi zostal nárok navrhovateľa na zaplatenie úroku z omeškania 9,50 % ročne zo sumy 992,03 € od 12.10.2011 do zaplatenia, 9,25 % ročne zo sumy 1 291,90 € od 12.11.2011 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,90 € od 12.12.2011 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,90 € od 12.01.2012 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.02.2012 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.03.2012 do zaplatenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.04.2012

do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.05.2012 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.06.2012 do zaplataenia, 8,75 % ročne zo sumy 305,84 € od 12.07.2012 do zaplataenia.

Podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce v znení účinnom do 31.12.2008, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahuje sa na tieto právne vzťahy Občiansky zákonník.

Podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce v znení účinnom od 01.01.2009, ak tento zákon v prvej časti neustanovuje inak, vzťahuje sa na tieto právne vzťahy všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Súdna prax je aktuálne v otázke priznávania úrokov z omeškania v oblasti pracovnoprávných nárokov nejednotná. Podľa posledného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR publikovaného pod č. R 54/2014 (uznesenie sp. zn. 2Cdo 76/2011 zo dňa 31.05.2012) v prípade omeškania s platením platu má aj štátny zamestnanec, rovnako ako zamestnanec podľa § 1 ods. 4 Zákonníka práce v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, právo požadovať od služobného úradu popri plate aj úrok z omeškania. Predmetná vec sa ale týka nárokov zamestnanca z právnych vzťahov vzniknutých pred účinnosťou novely Zákonníka práce - z.č. 460/2008 Z.z., t.j. pred 31.12.2008.

Súd pripúšťa, že je pravdivý argument odporcu, že úprava nároku na úroky z omeškania (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka) nie je obsiahnutá vo všeobecných ustanoveniach Občianskeho zákonníka (§ 1 a § 122 Občianskeho zákonníka), ale až v jeho 8. časti: Závazkové právo, a teda sa javí, že účastníkom pracovnoprávných vzťahov nepatria úroky z omeškania.

Súd však vychádzal z toho, že v danom prípade je dôvodné nevychádzať len z prostého gramatického výkladu ust. § 1 ods. 4 Zákonníka práce v znení účinnom od 01.01.2009, ale je potrebné použiť teleologický výklad a prihliadnúť na podstatu a účel zmienenej novely tak, aby sa dosiahlo spravodlivé riešenie veci. Súd totiž nie je absolútne viazaný doslovným znením zákonného ustanovenia, ale sa od neho smie a musí odchýliť v prípade, kedy to vyžaduje zo závažných dôvodov účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z princípov (zásad), ktoré majú svoj základ v ústavne konformnom právnom poriadku ako významovom celku. Pri tomto teleologickom výklade právnej normy je len nutné sa vyvarovať ľubovôle; rozhodnutie súdu sa musí zakladať na racionálnej argumentácii. Pri výklade a posudzovaní jednotlivých ustanovení právneho predpisu treba rešpektovať ich význam z hľadiska účelu a zmyslu tohto predpisu ako celku.

Účelom uvedenej novely (zákonom č. 257/2011 Z.z.) bolo podľa dôvodovej správy k nej odstránenie aplikačného problému, či slovné spojenie "tieto právne vzťahy" treba vykladať vo väzbe na prvú časť vety (právnych vzťahov v prvej časti) alebo vo väzbe na odsek 1 (individuálne pracovnoprávne vzťahy alebo kolektívne pracovnoprávne vzťahy). Touto novelou sa teda spresnilo, že na individuálne pracovnoprávne vzťahy v súvislosti s výkonom závislej práce fyzických osôb pre právnické osoby alebo fyzické osoby a kolektívne pracovnoprávne vzťahy sa použijú všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka. V dôvodovej správe nie je uvedené, že by účelom novely bolo vylúčiť iné než všeobecné ustanovenie Občianskeho zákonníka (§ 1 až § 122) z pracovnoprávných vzťahov. Ak by sa ale súd priklonil k výkladu ust. § 1 ods. 4 Zákonníka práce v znení účinnom od 01.01.2009 ako ho uvádza odporca, v oblasti pracovného práva by nebola možná napríklad ani aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení alebo o náhrade škody (s poukazom na to, že úprava náhrady škody v Zákonníku práce nie je úpravou komplexnou). Úrok z omeškania je pritom vo svojej podstate majetkovou sankciou, má veriteľa - zamestnanca odškodniť za to, že nemohol použiť dlhovanú istinu náhrady mzdy, ktorej úžitky na druhej strane mohol za čas omeškania poberať dlžník - zamestnávateľ (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Cdo 180/2009). Pri rozhodovaní o priznaní úroku z omeškania nie je rozhodujúce, či žalovaný omeškanie zavinil, resp. nie je dôležitý dôvod omeškania; na vznik nároku na úrok z omeškania stačí, že zákonom stanovená lehota na plnenia uplynula.

Hoci už uvádzané uznesenie Najvyššieho súdu SR R 57/2014 sa síce týka nárokov zamestnanca z právnych vzťahov vzniknutých pred účinnosťou novely Zákonníka práce z.č. 460/2008 Z.z., Najvyšší súd v predmetnom uznesení vo všeobecnosti uviedol, že žiadať vyplatenie platu aj s príslušným úrokom z omeškania nemožno považovať za čosi neobvyklého, nemravného či snáď dokonca protiprávneho. Občiansky zákonník vychádza z úvahy, že úroky z omeškania plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody (§ 519), ktorá veriteľovi vznikla tým, že nemohol po dobu omeškania zhodnotiť (využiť) istinu dlhu. Aj podľa judikatúry úroky z omeškania so splnením peňažného záväzku sú dennou náhradou škody za

stratu možnosti disponovať s dlžnou sumou (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 319/1999 a pod.). Inštitút úrokov z omeškania vo všeobecnosti a aj v pracovnom práve plní charakter zabezpečovací, sankčný a kompenzačný a inak to nemôže byť ani v štátnozamestnaneckom pomere, lebo opakom by došlo k porušeniu rovnosti subjektov tohto závislého vzťahu a teda k porušeniu čl. 47 ods. 3 ústavy, či § 18 Občianskeho súdneho poriadku. Táto úvaha in dubio libertate, vychádza priamo z ústavného poriadku (čl. 1 ods. 1 ústavy) a ide o štrukturálny princíp liberálneho demokratického štátu, ktorý vyjadruje prioritu jednotlivca a jeho práva (slobody) pred štátom. Integrálnou súčasťou ochrany majetkových práv podľa čl. 20 Ústavy a čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je tiež ochrana legitímneho očakávania, teda ochrana majetku, na splnenie ktorého má oprávnený prinajmenšom legitímne očakávanie s ohľadom na konkrétne a individuálne okolnosti prípadu, ktoré vo svojom súhrne ho mali založiť; môže tak urobiť právna úprava či ustálená judikatúra.

Na základe všetkých uvedených dôvodov súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a priznal navrhovateľovi okrem náhrady mzdy v celkovej výške 11 630,84 € i úroky z omeškania. Prihliadol pritom na to, že podľa pracovnej zmluvy č. XX/XXXX v znení zmien a pracovnej zmluvy č. XX/XXXX, bola mzda navrhovateľa splatná 11. dňom kalendárneho mesiaca, ktorý nasleduje po mesiaci, v ktorom bola práca vykonaná. Pretože odporca navrhovateľovi náhradu mzdy za obdobie od 08.09.2011 do 07.06.2012 nevyplatil, dostal sa do omeškania, a to odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti tej - ktorej mesačnej mzdy. Súd potom priznal navrhovateľovi úrok z omeškania zhodne s jeho žalobným návrhom 9,50 % ročne zo sumy 992,03 € od 12.10.2011 do zaplataenia, 9,25 % ročne zo sumy 1 291,90 € od 12.11.2011 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,90 € od 12.12.2011 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,90 € od 12.01.2012 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.02.2012 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.03.2012 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.04.2012 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.05.2012 do zaplataenia, 9 % ročne zo sumy 1 291,49 € od 12.06.2012 do zaplataenia, 8,75 % ročne zo sumy 305,84 € od 12.07.2012 do zaplataenia.

Súčasťou rozsudku je i výrok o trovách konania.

Podľa § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

V zmysle § 149 ods. 1 O.s.p., ak advokát zastupoval účastníka, ktorému bola priznaná náhrada trov konania, je ten, komu bola uložená náhrada týchto trov povinný zaplatiť ju advokátovi.

Plne úspešnému navrhovateľovi vzniklo voči neúspešnému odporcovi podľa § 142 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania, spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia. Navrhovateľ si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej výške 3 570,54 €, vychádzajúc jednoducho z hodnoty predmetu konania 11 630,84 €, čo však nie je správny postup.

Podľa § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty veci s najvyššou hodnotou zvyšuje o tretinu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach.

Podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

Predmetom konania bolo určenie neplatnosti okamžitých skončení dvoch samostatných pracovných pomerov a náhrada mzdy navrhovateľa z oboch neplatne skončených pomerov, pričom žalovanú výšku náhrady mzdy navrhovateľ na základe uznesenia súdu doplnil až podaním, doručeným súdu dňa 07.04.2015. Dňa 21.01.2015 nadobudol právoplatnosť čiastočný rozsudok súdu, ktorým boli okamžité skončenia dvoch samostatných pracovných pomerov vyhlásené súdom za neplatné. Odo dňa podania návrhu 04.11.2011 do dňa 20.01.2015 tak boli predmetom konania 4 spojené veci, pričom pokiaľ ide o neplatnosť okamžitých skončení pracovného pomeru, nebolo možné vyjadriť ich hodnotu v peniazoch. Nakoľko z obsahu spisu nevyplýva žiaden doklad, preukazujúci výšku navrhovateľom požadovanej náhrady mzdy z oboch neplatných skončení pracovných pomerov, túto nebolo možné bez ďalšieho

dokazovania a vynaloženia nákladov súdom zistiť, pričom samotný navrhovateľ výšku žalovanej náhrady mzdy ustálil až dňa 07.04.2015, súd i pokiaľ ide o jeho nároky na náhradu mzdy z oboch neplatne skončených pracovných pomerov vychádzal z § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky.

Tarifná odmena za 1 úkon právnej služby podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky predstavuje sumu 58,69 € za rok 2012, 60,07 € za rok 2013, 61,87 € za rok 2014 a 64,53 € za rok 2015. Pri 4 spojených veciach potom zástupcovi navrhovateľa patrí suma 58,69 € + (3 x 1/3-ina z 58,69 €), t.j. suma 117,38 € za 1 úkon právnej služby vykonaný v roku 2012; suma 60,07 € + (3 x 1/3-ina z 60,07 €), t.j. suma 120,14 € za 1 úkon právnej služby vykonaný v roku 2013; suma 61,87 € + (3 x 1/3-ina z 61,87 €), t.j. suma 123,74 € za 1 úkon právnej služby vykonaný v roku 2014; suma 64,53 € + (3 x 1/3-ina z 64,53 €), t.j. suma 129,06 € za 1 úkon právnej služby vykonaný v roku 2015.

Odo dňa 21.01.2015, resp. odo dňa 07.04.2015, kedy sumu špecifikoval navrhovateľ, do dňa vyhlásenia tohto rozsudku boli predmetom konania už len 2 spojené veci (o náhradu mzdy z dvoch neplatne skončených pracovných pomerov), jedna v hodnote 7 099,87 € a druhá v hodnote 4 427,58 € (odchýlka od celkovej žalovanej sumy 11 630,84 € je daná prepočtom a odpočtom poistného z hrubej mzdy v oboch pomeroch). Tarifná odmena za 1 úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1 vyhlášky predstavuje pri prvej veci sumu 237,34 € a pri druhej veci 161,01 €, a teda zástupcovi navrhovateľa patrí suma 237,34 € + 1/3-ina zo sumy 161,01 € (53,67 €), t.j. suma 291,01 €.

Súd potom priznal zástupcovi navrhovateľa tarifnú odmenu podľa § 13 ods. 3 v spojení s § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky za úkon prevzatia a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom dňa 10.01.2012 vo výške 117,38 €, za účasť na pojednávaní dňa 26.04.2013 vo výške 120,14 €, za oznámenie mien a adres svedkov a za návrh na doplnenie dokazovania zo dňa 06.05.2013, resp. 13.05.2013 vo výške 120,14 €, za účasť na pojednávaní dňa 12.07.2013 vo výške 120,14 €, za účasť na pojednávaní dňa 25.10.2013 vo výške 120,14 €, za vyjadrenie k odvolaniu odporcu zo dňa 03.02.2014 vo výške 123,74 €. Ďalej zástupcovi navrhovateľa patrí tarifná odmenu podľa § 13 ods. 3 v spojení s § 10 ods. 1 vyhlášky a 291,01 € za úkon doplnenie návrhu zo dňa 07.04.2015 a účasť na pojednávaní dňa 04.12.2015. Podľa § 16 ods. 3 vyhlášky patrí advokátovi navrhovateľa 1 x režijný paušál a 7,63 € za úkon v roku 2012, 4 x režijný paušál a 7,81 € za úkony v roku 2013, 1 x režijný paušál 8,04 € za úkon v roku 2014 a 2 x režijný paušál a 8,39 € za úkony v roku 2015. Ďalej zástupcovi navrhovateľa patrí náhrada cestovných výdavkov podľa § 15 ods. 1 vyhlášky (spolu 69,69 €) za cestu na pojednávanie dňa 26.04.2013 vo výške 29,23 € za trasu Piešťany - Trenčín a späť, t.j. 92 km nasledovne: paušálna náhrada 16,84 € (92 km x 0,183 €) + náhrada za spotrebované PHM 12,39 € (92 km x spotreba 9,1 l/100 km x cena PHM 1,48/1l); za cestu na pojednávanie dňa 12.07.2013 vo výške 29,23 € za trasu Piešťany - Trenčín a späť, t.j. 92 km nasledovne: paušálna náhrada 16,84 € (92 km x 0,183 €) + náhrada za spotrebované PHM 12,39 € (92 km x spotreba 9,1 l/100 km x cena PHM 1,48/1 l); za cestu na pojednávanie dňa 25.10.2013 vo výške 29,10 € za trasu Piešťany - Trenčín a späť, t.j. 92 km nasledovne: paušálna náhrada 16,84 € (92 km x 0,183 €) + náhrada za spotrebované PHM 12,26 € (92 km x spotreba 9,1 l/100 km x cena PHM 1,465/1 l); za cestu na pojednávanie dňa 04.12.2013 vo výške 28,32 € za trasu Moravany nad Váhom - Trenčín a späť, t.j. 96 km nasledovne: paušálna náhrada 17,57 € (96 km x 0,183 €) + náhrada za spotrebované PHM 10,75 € (96 km x spotreba 9,1 l/100 km x cena PHM 1,23/1 l). Ďalej zástupcovi navrhovateľa patrí náhrada za stratu času podľa § 17 ods. 1 vyhlášky za cestu na pojednávanie súdu dňa 26.04.2013 4 polhodiny a 13,01 € (spolu 52,04 €); za cestu na pojednávanie súdu dňa 12.07.2013 4 polhodiny a 13,01 € (spolu 52,04 €); za cestu na pojednávanie súdu dňa 25.10.2013 4 polhodiny a 13,01 € (spolu 52,04 €) a za cestu na pojednávanie súdu dňa 04.12.2015 4 polhodiny a 13,98 € (spolu 55,92 €). Vzhľadom k tomu, že právny zástupca navrhovateľa je platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvýšila sa odmena a náhrady vo výške 1 695,31 € podľa § 18 ods. 3 cit. vyhlášky o 20 % DPH, t.j. spolu o sumu 339,06 €. Trovy právneho zastúpenia navrhovateľa spolu predstavujú sumu 2 034,37 €.

Súd advokátovi navrhovateľa nepriznal odmenu za úkon - písomné podanie na súd, vyjadrenie k argumentácii odporcu zo dňa 23.08.2013, ktoré sa v spise nenachádza; ani za úkon - podanie protistrane, žiadosť o vyplatenie náhrady mzdy, nakoľko ide o úkon, vykonaný mimo súdneho konania, za ktorý nie je možné priznať náhrady v rámci náhrady trov samotného súdneho konania. Za úkon návrh na doplnenie dokazovania zo dňa 13.05.2013 súd advokátovi z dôvodu neúčelnosti priznal tarifnú odmenu len jedenkrát spoločne s úkonom zo dňa 06.05.2013 - oznámenie adresy svedkov, nakoľko s ohľadom na povahu úkonov a časový odstup medzi nimi advokátovi nič nebránilo označiť svedkov a iné dôkazy, ktoré navrhuje vykonať, v jedinom podaní.

Neúspešného odporcu súd zaviazal na náhradu trov konania navrhovateľa k rukám advokáta navrhovateľa podľa § 149 ods. 1 O.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia cestou podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Trenčíne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.